

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **JUDr. F. K.**, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2011, čj. S-MHMP-DSA 229597, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2020, čj. 14 A 190/2019-12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím oznámil žalobci dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Žalobu, kterou žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí (oznámení), městský soud výše označeným usnesením odmítl. Dospěl k závěru, že žaloba je opožděná, neboť napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno již 5. 4. 2011 vložení do schránky, a jakkoliv stěžovatel právě tento způsob doručení zpochybňuje, ze správního spisu je zřejmé, že nejpozději dne 5. 1. 2016 se o doručení daného rozhodnutí dozvěděl, neboť v tento den si osobně převzal kopii jím zpochybňované doručky. Dále krajský soud podotkl, že obdobnou argumentaci stěžovatel vznesl již v žalobě ze dne 21. 9. 2017, kterou napadal totožné rozhodnutí. Rovněž tuto (dřívější) žalobu městský odmítl (usnesením ze dne 30. 1. 2018, čj. 14 A 47/2017-46) pro opožděnost. Nejpozději ke dni podání dřívější žaloby tedy musel být stěžovatel s napadeným rozhodnutím žalovaného seznámen, a to včetně okolností jeho doručování, neboť právě způsob doručení v této žalobě zpochybnil.

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl toto usnesení městského soudu kasační stížností. Uvedl, že městský soud nedostál své zákonné povinnosti a postupoval alibisticky, pokud se otázkou doručení rozhodnutí nezabýval meritorně. Dané rozhodnutí totiž bylo doručeno fikcí na nesprávnou adresu, konkrétně do P.O. Boxu na pobočce České pošty Praha 6, který stěžovatel nevlastnil. Rozhodnutí žalovaného tedy nabylo právní moci neplatně, čímž se městský soud nezabýval, pouze uvedl, že žalovaný rozhodl správně. Městský soud se tedy vyhnul meritornímu posouzení doručení žalobou napadeného

rozhodnutí fikcí, ačkoliv právě posouzení této skutečnosti je pro otázku zákonnosti rozhodnutí žalovaného zásadní. Zákonnost nabytí právní moci má totiž důsledky pro následující správní řízení, resp. řízení trestní, na jehož konci je trest odnětí svobody, její nesprávné posouzení tedy v důsledku zasahuje do základních práv stěžovatele. Městský soud se nemohl uvedené otázce vyhnout, a pokud tak učinil, zasáhl do práva stěžovatele na soudní ochranu. Navíc ani vůbec nesledoval jeho žalobní argumentaci a vypořádal se s ní pouze povrchně. Zároveň neproověřil postup České pošty a *de facto* konstatoval, aby stěžovatel žaloval právě Českou poštu, což je liché tvrzení.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze podotkl, že v téže věci již městský soud stěžovatelu žalobu odmítl, přičemž Nejvyšší správní soud následně odmítl i kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozhodnutí.

[4] Nejvyšší správní soud se po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti zabýval otázkou její přípustnosti a shledal, že kasační stížnost není přípustná, neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[5] Při posouzení přípustnosti kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud ze své dlouhodobé judikatury. Z usnesení ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, plyne, že kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí anebo důvodům, na nichž dané rozhodnutí stojí, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Dále v usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, zdejší soud uvedl, že *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě.“* Jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (viz § 102 s. ř. s.), platí, že aby vůbec byla způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána. Z toho důvodu tedy musí obsahovat polemiku s rozhodovacími důvody krajského soudu, nikoli jen opakovat žalobní body (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, čj. 8 As 63/2020-31, a v něm odkazovaná usnesení). Tato polemika může být méně nebo více zdařilá, vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu (viz výše citované usnesení čj. 10 As 181/2019-63).

[6] Kasační argumentace stěžovatele se v nyní posuzované věci s rozhodovacími důvody městského soudu zcela míjí. Městský soud se totiž věci nezabýval meritorně, ani nehodnotil okolnosti doručování dané věci v roce 2011. Žalobu odmítl pro opožděnost (byť v odst. 10 zjevně omylem uvedl, že pro překážku věci rozhodnuté). Stěžovatel městskému soudu v kasační stížnosti vytýká právě chybějící meritorní posouzení věci, avšak nijak nezohledňuje důvody, které městský soud k takovému postupu vedly. Nadále setrvává na svých již dříve uplatněných tvrzeních (a to jak v žalobě v nyní projednávané věci, tak v žalobě ze dne 21. 9. 2017) ohledně doručování výše uvedeného oznámení (rozhodnutí) žalovaného. Nijak ovšem nereaguje na podstatu odůvodnění usnesení městského soudu. Podle něj totiž, i pokud by bylo uvedené rozhodnutí žalovaného doručeno chybně, stěžovatel byl s jeho doručením obeznámen nejpozději dne 5. 1. 2016,

pokračování

kdy si dle správního spisu osobně převzal kopii jím zpochybňované doručenky. Rovněž stěžovatel nyní nijak nezpochybňuje ani závěr městského soudu, že v téže věci podal žalobu již 21. 9. 2017, tedy nejpozději k tomuto dni musel být s obsahem oznámení žalovaného seznámen, a to včetně okolností jeho doručení, které v žalobě zpochybňoval. Na základě uvedených skutečností dospěl městský soud k tomu, že nyní podaná žaloba (předaná k poštovní přepravě dne 27. 11. 2019) je opožděná, neboť ji stěžovatel nepodal ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Tyto konkrétní závěry stěžovatel nijak nezpochybňuje a nadále pouze setrval na výše popsané argumentaci.

[7] Stěžovatel sice v kasační stížnosti namítá nezákonnost postupu městského soudu, nicméně nenabízí žádnou relevantní argumentaci, z níž by taková nezákonnost měla plynout. Je zjevné, že stěžovatel brojí proti tomu, že se městský soud jeho žalobou věcně nezabýval. V kasační argumentaci však zcela schází důvody, proč by tak soud v dané věci činit měl. Městský soud zjistil, že zde nejsou splněny podmínky řízení, mezi něž patří právě i včasnost žaloby. V takovém případě se tedy věci meritorně ani zabývat nemohl, neboť zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). V nastalé procesní situaci tedy městský soud nemohl postupovat jinak, než žalobu odmítnout pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel však v kasační stížnosti pouze uvádí, že městský soud se měl jím tvrzenými skutečnostmi zabývat věcně, aniž by zpochybnil závěr o opožděnosti žaloby, na němž napadené usnesení stojí. Z toho je tedy zřejmé, že ve smyslu výše citované judikatury se kasační stížnost zcela míjí s rozhodovacími důvody městského soudu, a jelikož se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[8] Nad rámec uvedeného lze navíc podotknout, že stěžovatel významně dezinterpretuje závěry městského soudu uvedené v napadeném usnesení. Zaprvé, městský soud se žalobou meritorně nezabýval, tudíž ani neuvedl, že by bylo napadené rozhodnutí žalovaného správné, jak nyní uvádí stěžovatel. Zadruhé, stěžovatel označil v žalobě na straně žalovaných správních orgánů Magistrát hl. m. Prahy (žalovaného, který vydal napadené rozhodnutí) a Českou poštu (která napadené rozhodnutí doručovala, dle stěžovatele neplatně). K tomu městský soud konstatoval, že v řízení jednal jakožto s žalovaným pouze s Magistrátem hl. m. Prahy, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu nevystupuje Česká pošta při doručování písemností jako správní orgán. Pokud stěžovatel nyní v kasační stížnosti poukazuje na to, že městský soud v napadeném usnesení uvedl, aby žaloval Českou poštu, naprosto se v tomto ohledu míjí s tím, co městský soud skutečně vyslovil. Hodí se rovněž podotknout, že stěžovatel tento tvrzený závěr městského soudu nyní rozporuje, přestože původně Českou poštu v žalobě na straně žalovaných správních orgánů sám uvedl.

[9] Závěrem lze opětovně připomenout, že žalobou proti témuž rozhodnutí se již městský soud i Nejvyšší správní soud zabývaly [byť tato skutečnost vzhledem k odmítnutí žaloby i kasační stížnosti nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, čj. 3 Azs 324/2004-52]. Pokud již v usnesení ze dne 30. 1. 2018, čj. 14 A 47/2017-46, městský soud vyslovil, že je žaloba opožděná, nemohl stěžovatel bez toho, že v další žalobě podané v téže věci o více než dva roky později jakkoliv upravil jádro své argumentace

(anebo přímo vysvětlil, proč dle jeho názoru opožděná není), očekávat, že městský soud posoudí její včasnost odlišně. Stejně tak nelze přehlédnout, že Nejvyšší správní soud odmítl výše uvedeným usnesením ze dne 26. 4. 2018, čj. 2 A 108/2018-13, jeho kasační stížnost proti původní žalobě také pro opožděnost, tedy ani v tomto ohledu stěžovatel svá práva dostatečně nehájil. Za nastalou procesní situaci tedy nese odpovědnost sám.

[10] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. března 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu